

50 jaar Geluk in Roerdalen

In mijn oorspronkelijke plannen voor de Geluksweek stond, naast de diverse aangeboden activiteiten, het bezoeken van een aantal plekken van Geluk op het programma. Nu ben ik, zeker als ik enthousiast ben, behoorlijk nieuwsgierig en daarnaast is geduld dan ook bepaald niet mijn kwaliteit. Daarom besluit ik om komende week alle mij resterende 18 plekken te gaan opzoeken. Na de brochure en Google maps voor de fietsroutes geraadpleegd te hebben kom ik tot een driedeling. De eerste dag Posterholt en St. Odiliënberg (7 plekken), vervolgens Vlodrop en Herkenbosch (7), om af te sluiten met Melick en Paarlo (4). Plannen zijn er echter om gewijzigd worden.

Allereerst behoeft uiteraard de titel van mijn verhaal enige uitleg.

Mijn oma (Geijzers) en opa (Willems) van moederskant zijn respectievelijk afkomstig uit Vlodrop en Posterholt. Mijn oma overleed toen ik 1 jaar was en heb ik nooit gekend. Mijn opa heb ik tot mijn 19^e mogen meemaken. Omdat opa geen auto had mocht mijn vader voor chauffeur spelen en dan ging ons hele gezin mee naar feestjes in Posterholt of Vlodrop. Nadat mijn opa en vader waren overleden heb ik mijn moeder nog diverse keren begeleid maar dan waren het hoofdzakelijk begrafenissen. Op 1 mooie uitzondering na maar daarover later meer. Voordat Beek een zwembad kreeg, zijn we ook jarenlang naar zwembad 't Hitje in Posterholt gereden. Vanaf een jaar of 5 blij je zulke zaken in je herinnering te hebben en zo kom ik dan op 50 jaar uit.

Op maandag begin ik met het speldje van Klein geluk uit Roerdalen op aan mijn eerste fietstocht. Na ruim 1 ½ uur kom ik in Posterholt bij Geluksplek, nr. 25, de Raad van Elf. Het zonnetje schijnt prachtig en ik neem een korte pauze op het bankje met wat fruit. Er staat hier ook een wandeling aangegeven maar ik heb besloten om alleen te gaan wandelen als dat nodig is om bij een geluksplek te komen en daar waar interessante wandelingen staan aangegeven deze een andere keer te gaan doen. Kwestie van keuzes maken en dat is dan wel weer een kwaliteit van mij.

De volgende plek wordt Kasteel Aerwinkel (nr. 5). Hier vind het verhaal van moeders familie een vervolg. Een neef van haar (Leo Willems) heeft een familiechroniek geschreven met als centrale persoon de oma van mijn moeder (Maria Puts, woonachtig "Op de Winkel" in Posterholt). Het boek heet "Boeren in de Roerstreek" en werd op 15 juni 2013 in Kasteel Aerwinkel gepresenteerd. Omdat mijn moeder destijds vanwege een knie operatie in een rolstoel zat, waren we niet in de gelegenheid om van de omgeving te genieten. Maar daarvoor ben ik vandaag naar deze plek geloodst. Bij deze geluksplek staat ook de wandelroute naar plek nr. 4, het Munnichsbos. Deze had ik oorspronkelijk als laatste voor vandaag op het programma maar nu maak ik deze mooie wandeling die op de plek zelf nog eens wordt verlengd naar een vooral heel rustgevende locatie.

Nadat ik de fiets weer heb opgepikt ga ik richting St. Odiliënberg en op zoek naar nr. 6, de natuurbegraafplaats. Deze is waarlijk indrukwekkend. Dus helemaal eens met deze tip, Conny. Hier zal ik zeker nog eens terug komen maar ik maak toch nog een kleine wandeling. Nummer 7 is dan weer een plek waar ik intens gelukkig van wordt. In het zonnetje, op het bankje langs het water. Genietend van nog wat fruit en werkend aan de opdracht omtrent het eiland en de brug. Vandaag ik het echt bankjes dag. Omdat ik gefixeerd ben op de Basiliek, mis ik in eerste instantie plek nr. 9 maar na wat rondgewandeld te hebben en de omschrijving op de flyer eens goed heb gelezen hetgeen ik deze dagen wel vaker vergeet, beland ik inderdaad op het Bankje aan de Roer. Om mijn laatste plek van vandaag te vinden, kost wat speurwerk. Mede omdat ik me in eerste instantie niet realiseer dat ik van de andere kant kom dan de beschrijving op de flyer aangeeft. Als ik het feitelijk heb opgegeven en terugfiets richting St. Odiliënberg dan zie ik daar aan de rechterkant toch nr. 8. Hier staat nog een mooie wandelroute. Ik twijfel even maar moet nog een kleine twee uur naar huis fietsen. Dus ook dit wordt iets voor een volgende keer.

Thuis gekomen blijf ik nog een toepasselijke mail te hebben gekregen van Simone Awhina. Dit past heel mooi bij de activiteit die voor dinsdag op het programma stond "Tuingesprek rouw en verlies" Simone had op haar 27^e al 2 partners verloren (hersentumor en auto ongeluk) en ter rouw verwerking heeft ze uiteindelijk de Camino (voettocht naar Santiago de Compostella) gelopen. Over deze tocht en haar leven tot dan toe heeft ze een heel indrukwekkend boek geschreven: "Ik ga op reis en laat achter". Ook daarna heeft ze nog heel wat tegenslagen te verwerken gekregen waar ze nog een boek mee kon vullen maar ze blijft één en al optimisme uitstralen. Wat een energie heeft ze!

De dinsdag ochtend gebruik ik in eerste instantie om mijn volgende twee routes uit te stippelen. Zoals eerder gezegd zijn plannen er dus om te wijzigen en na wat puzzelen en heen en weer geschuif, besluit ik de twee routes te combineren en het zeer ambitieuze plan te maken om woensdag de resterende 11 allemaal te doen. Bespaart me dan ca. 3 uur en hoewel fietsen minder inspannend dan wandelen zou moeten zijn, denken mijn knieën daar toch anders over en is de keuze gauw gemaakt.

Het is vandaag een prachtige dag en zo lang het licht is blijf ik buiten. In de tuinieren, tuinmeubels van zolder gehaald, voor het eerst buiten lunchen dit jaar en er nog wat lezen. Enige uitzondering wordt het kaarsen initiatief van Désirée en Marlie. Had ik ook buiten kunnen doen maar ik combineer het met een CD met mooie mantra's uit mijn Kundalini yoga periode en dat doe ik toch liever binnen. Ontspannen op het meditatie kussen en lekker mee chanten. Is een tijdje geleden dat ik dit nog eens heb gedaan. Dus dankjewel dames.

De woensdag wordt nu een behoorlijke uitdaging en ik wil daarom al eind van de ochtend vertrekken. Omdat alle horeca gelegenheden gesloten zijn, betekent dit op de ouderwetse manier met een thermoskan thee, water, boterhammen en fruit mee in de rugzak.

Na een kleine twee uur fietsen kom ik in Vlodrop aan. De straten zijn mij heel bekend vanuit mijn studenten tijd in de tweede helft van de jaren 1980. Destijds werkte ik in de vakanties bij de Limburgse reinigingsdienst en die kwam vanuit Bunde ook in Vlodrop. Simpel gezegd vuilnis ophalen maar dan wel op de ouderwetse manier waarbij werkelijk alles buiten werd gezet en met de hand moest worden ingeladen. Hard werken maar in ongekende vrijheid. Met zo'n vuilniswagen kom je in elke straat en bij iedere boerderij. Als je dat een aantal keren hebt gedaan dan blijft dat wel in je geheugen gegrift. Dit kan ik vervolgens goed gebruiken als we vanaf 1990 diverse keren met Kindervakantiewerk Neerbeek op kamp gaan en verblijven aan de Koebroekweg. Die herinnering komt boven als ik Vlodrop binnen fiets en de aanwijzing "de Blokhut" zie staan. Wat hebben we van hieruit prachtige omzwervingen gemaakt en mooie weken beleefd.

Mijn eerste geluksplek van vandaag is de Gitstapper molen (nr. 17) en brengt komt nog een volgende herinnering aan de Kindervakantiewerk kampen als ik "huifkar verhuur" zie staan. Ter gelegenheid van het 25 jarig jubileum, als ik het goed heb in 1992, kwamen we op het idee om een verrassing voor de kinderen te plannen. De budgetten waren elk jaar beperkt, maar hiervoor hadden wij als kampgroep een zwarte kas. We declareerden wel eerlijk de gemaakte reiskosten bij de gemeente maar doneerden die vervolgens weer in deze zwarte kas. Voor een traktatie voor de kinderen of in dit geval een huifkartocht. Tijdens een wandeling kwamen we "bij toeval" op deze plek. Zoals verwacht kregen we al direct vragen of we de huifkartocht konden doen maar hielden de boot af. Toen kwamen er twee oudere vrouwen naar ons toe die zeiden dat zij dat wel wilden betalen als wij er geen geld voor hadden. Het ging om ca. 50 personen! Lachend vertelde ik dat we al ruim van te voren gereserveerd hadden maar de kinderen dat niet mochten weten. Weer een voorbeeld van spontane vriendelijkheid in Vlodrop (Roerdalen bestond toen nog niet).

Hoewel ik niet zo'n zitvlees heb, zet ik de bankjes actie van maandag gewoon weer voort en geniet van mijn eerste kop thee en de boterhammen bij de vijver. Wat een genot en wat een heerlijke plek!

Na deze lunchpauze gaat de reis verder naar Vlodrop-Station waar 2 plekken zijn. Maar eerst kom ik langs Boshotel Vlodrop waar op 29 november een heel mooi yoga weekend begon vol verrassingen. Omdat ik de enige Limburger was en voor de verandering eens de kortste reistijd, besloot ik voordat de rest kwam een flinke wandeling te maken. Zo ontdekte ik de eerste geluksplek (nr. 14 voor mij inhoudelijk toch wel de indrukwekkendste). Op de zondag middag als het yoga weekend is afgesloten loop ik nog de eerste water-wandel-wereld route (Rode beek) en kom bij de plekken 18 en 19. Verder ook nog nr. 7 van de Wassenberg route. Dit weekend is dus het begin van mijn Geluksplekken onderzoek. Maar ik had op dat moment nog geen flauw idee van het hoe(veel) en waar.

Omdat zowel bij plek 15 als 16 een interessante wandelroute staat aangegeven, zal ik hier zeker nog terugkomen om te wandelen. Wellicht met een weekendje in het Boshotel en nog meer wandelingen in het Meinweg gebied. Maar bij Marianne heb ik ook nog een mooie optie voor een B & B.

In Vlodrop ben ik nu klaar en in Herkenbosch wachten me 4 plekken waarvan de eerste twee heel bekend en vol mooie herinneringen. Allereerst kom ik bij manege Venhof. Hier heb ik in 2012 een aantal mooie dagtochten te paard gemaakt. Voor mij bijzonder omdat ik op 13 april 2011 een bijna noodlottig ongeval met paardrijden had. Deze datum beschouw ik als mijn 2^e geboortedag. Heeft mij heel veel moois gebracht. Ik ben veel bewuster gaan leven en dankbaar voor zelfs de kleinste zaken die mijn Engelen op mijn pad brengen. Na een korte wandeling vind ik hier geluksplek nr. 13 en omdat ik al hoogtevrees heb als ik op een tafel sta, vormt de open uitkijktoren een behoorlijke uitdaging.

Terug lopend naar de fiets die ik bij Venhof heb achtergelaten, geniet ik al van mijn volgende halte. Op de weg er naartoe herken ik diverse plekken die in al die jaren nauwelijks zijn verandert. Als ik de Wijngaardstraat in fiets dan zie ik hetzelfde als 43 jaar geleden. Geluksplek nr. 12 is prachtig zowel rondom als binnen. In Neerbeek was het traditie om als afsluiting van de basisschool per fiets naar Herkenbosch te gaan voor een kampweek in Jeugdcentrum Beatrix. In 1977 was ik dus aan de beurt en ook toen viel mijn eerste oog op de prachtige kapel. Alleen heb ik er nu veel meer aandacht voor. Van 1982 t/m 1984 en later nog eens in 1989 vond er bovendien het Herfstkamp van mijn Beekse atletiekvereniging plaats. Vanaf 1982 voor mij niet meer als deelnemer maar als staf lid. In 1984 studeerde ik net in Nijmegen en realiseerde me niet dat op de Universiteit geen Herfstvakantie bestond. Omdat de werkcolleges verplicht waren, betekende dit twee keer op en neer naar Nijmegen. Thuis wisten ze niet beter dan dat ik echt vakantie had. Ook 1989 was voor mij een speciaal kampjaar. Op dat moment was ik net mijn scriptie aan het afronden. Niet bepaald een goed moment om met kampactiviteiten bezig te zijn maar eendachtig geluksplek nr. 18 ga ik wel vaker tegen de stroom in.

In de kapel steek ik een kaarsje op, ga in een kerkbank zitten en ben dankbaar voor al het moois dat ik mag ervaren. De kapel is behoorlijk druk bezocht, gezien de teksten in het gebedsboek en het aantal kaarsen dat brand. Ik blijf hier dan ook nog wat langer buiten zitten en maak een praatje met een andere bezoeker. Die blijkt in Kasteel Daalenbroeck werkzaam te zijn en dat is dan weer mijn volgende doel. Wederom een mooie plek (nr. 20) met een mijmer moment op een bankje langs het water. De volgende plek passeer ik eerst zonder het in de gaten te hebben. Ik zie wel het indrukwekkende monument en de versieringen i.v.m. 75 jaar bevrijding maar pas als ik in de flyer kijk realiseer ik me dat dit de (dubbele) geluksplek nr. 21 is met het bord aan de overkant. "Bijzondere wandeling Melick" stond ook bij de activiteiten van de Geluksweek met een zoektocht naar momenten en sporen uit de 2^e wereldoorlog. Dit is dan weliswaar niet Melick maar wel een plek die erbij hoort en dankbaarheid vind ik hier zeker op zijn plaats voor de vrijheid we dankzij deze gesneuvelden hebben verkregen.

Na dit bijzondere moment gaat het vervolgens echt richting Melick. Dit stukje ken ik van mijn tweede verkenningstocht waarbij ik Marlie ontmoette en ben toen langs beide plekken gefietst zonder ze gezien te hebben. Maar toen had ik ook nog geen flyer of brochure. Eerst de speeltuin (nr. 11) waar het behoorlijk druk is en vervolgens weer een rustmomentje bij het Kerkhof (nr. 10). Toch wel twee tegenpolen die elkaar mooi aanvullen.

Vervolgens gaat het richting Paarlo. De fietsbrug (nr. 22) heb ik al diverse keren van op afstand gezien maar nu ga ik er dan daadwerkelijk overeen op weg naar mijn allerlaatste. Deze laat zich niet zomaar vinden omdat er behoorlijk wat wegen zonder naambordje zijn. Mijn richtingsgevoel laat me niet in de steek en zo kom ik bij de Visvijver (nr. 23). Als ik neerplof op een bankje vraagt een man die daar zit of ik verdwaalt ben. Als ik hem vertel van mijn fietstocht vraagt hij verbaasd of dit dan ook een geluksplek is. Hij zit 1 ½ meter van het bord vandaan met zijn gezicht er naartoe. Hoezo ziende blind zijn? Maar als een echte missionaris blijf ik doorpraten en dan raakt hij geïnteresseerd en vraagt waar hij informatie kan krijgen. Ik geef hem mijn flyer want Lonneke heeft ze me per slot van rekening gestuurd om ze uit te delen. Ik merk nu dat ik mijn gelukspeldje dat ik beide dagen op had ben verloren maar het heeft zijn doel gediend en misschien is er een gelukkige vinder.

Nu toch wel enigszins moe maak ik me op voor de laatste 1 ½ uur van mijn fietstocht. Ik heb zo in twee dagen ca. 200 km. afgelegd en ook nog zo'n 25 km. gewandeld. Maar belangrijker, veel prachtige plekken gezien met voor mij mooie herinneringen. Op diverse plekken was ik destijds op een omslagpunt in mijn leven en dat gold zeker voor het moment dat ik mijn eerste geluksplek tegenkwam eind november 2019 en wat wellicht het grootste omslagpunt is. Voor veel mensen beangstigend maar ik ervaar alleen maar bevrijding en rust. Het is dan ook weer met reden dat ik begin december een ketting met een kolibrie heb mogen ontvangen als prijs zonder dat ik aan iets had deelgenomen. Deze kolibrie staat voor Schoonheid, Optimisme, Enthousiasme, Snelheid en verwezenlijken van het onmogelijke (vond dit er weer bij horen Marlie). Met deze "elementen" ervaar ik sindsdien heel veel en ook deze week met als resultaat intens genieten. Mijn 11 keuzes uit het hele programma en zeker de mensen die daar achter zitten waren daarom, hoewel spontaan gekozen, toch ook weer onbewust met een bepaald doel en dat is me bij het schrijven van dit verhaal uiteindelijk ook duidelijk geworden. Oftewel serendipiteit in optima forma. Dit zal al snel zijn vervolg krijgen want volgende week heb ik mijn eerste afspraak (verheug me er al op Bianca).

De geluksweek is voor mij hiermee echter nog niet voorbij.

Een heel mooie activiteit vind ik "Geluk vergroten door te delen" en dat kan ik op donderdag ochtend in de praktijk brengen als ik boodschappen voor mijn moeder doe. Namen als 't Reutje, Aerwinkel, de Vlootbeek en Vlodrop-Station zijn haar welbekend en ook in Jeugdcentrum Beatrix is ze geweest samen met mijn zus toen die er in 1974 haar schoolverlaterskamp had. Er gingen dan telkens een aantal ouders mee als begeleiding en mijn moeder was daar toen bij. Ze vind het fijn om over haar familie en midden Limburg te praten. De familie van mijn vaderskant is veel groter en ook grotendeels in en rond Neerbeek blijven hangen waardoor deze altijd prominenter aanwezig was.

's Avonds wordt het delen en geluk vergroten nog eens actueel. Twee van de vier studio's waar ik yoga lessen volg hebben een online lessen programma opgezet en die van vanavond is wel heel professioneel en dapper dat ze nu zelfs hebben durven investeren. De docente zit in haar studio en iedereen die voor de les heeft ingeschreven kan van thuis uit aan de les meedoen. Ik vind het heel geslaagd. Zelfs het "keuvel kwartiertje" achteraf kan gewoon doorgaan. Prachtig hoe vindingrijk en creatief mensen in deze chaotische tijd worden. Zie zelfs voordelen. Ik hoef, voor deze studio, niet in de auto te stappen, hou me aan de gezondheidsregels en we zien en spreken elkaar toch. De week wordt alsmoer mooi!

De vrijdag is een rustig dagje met om 14.00 uur weer een meditatie moment. Na de kaars te hebben aangestoken kies ik dit keer voor mijn favoriet, de Gayatri mantra ook wel de basis mantra genoemd. Deze kan ik inmiddels wel dromen en zing hem vaker op wandeltochten. 's Avonds nog gevolgd door een online yogales van mijn tweede yogastudio. Zij heeft vanochtend moeten aankondigen dat ze het yoga weekend dat voor eind april in Zeeland op het programma stond niet door zal laten gaan. Een wijs besluit waar ik al rekening mee had gehouden. Geen maakbaarheid maar overgave is voorlopig het devies.

Op de zondag had ik o.a. voor de "Lentewandeling Meinweg Herkenbosch" gekozen. Vrij logisch om in dit geval ter afsluiting ook voor Herkenbosch te kiezen. Ik moet het nu zonder de gidsen van staatsbosbeheer doen en kies ter vervanging voor de tweede water-wandel-wereld route die in de gemeente Roerdalen ligt: De Meinvennen. Deze is met 18,9 km. tevens de langste van alle water-wandel-wereld routes. Omdat wandelen nu het hoofddoel is ga ik er dit keer maar met de auto naartoe. Aangezien deze route veel uitgebreider is vul ik hier tevens een activiteit van de woensdag uit het Geluksprogramma mee in (Wandeling Natuurgeluk – Herkenbosch met VVV gids). Deze wandeling is een juweeltje. Er is geen enkele bebouwing, geen verharde wegen, een helder blauwe lucht en een stralende zon. De hele wandeling alleen maar genieten.

Voor vandaag stonden er geen geluksplekken meer op het programma maar mijn Engelen dachten daar anders over. Op ongeveer driekwart van de wandeling kwam het me opeens heel bekend voor en even later was daar inderdaad...Plek nr. 14, de eerste die ik in november was tegengekomen. Vervolgens kwam er nog iets moois. Van de andere kant kwam een gezin die hun huisdieren aan het uitlaten waren. Een majestueuze vogel wat bij navraag een Europese Oehoe bleek te zijn. Toen ik van de verrassing bekomen was, zag ik dat de kinderen een tweetal kleinere vogels bij zich hadden dat kerkuilen bleken te zijn. Ook deze dieren kun je dus gewoon aan een touw uitlaten en ze waren ongelofelijk rustig. Heel indrukwekkend om zo iets te zien op een totaal onverwachte plek.

Een mooie week is voorbij maar met een heel open einde. It's not a destination...it's a journey.

Mijn zoektocht naar de geluksplekken is hiermee niet compleet en kent een voorgeschiedenis. Het begon dus met het yogaweekend in Vlodrop waar ik de eerste plekken ontdekte maar geen enkel idee had omtrent oorsprong, aantal en locatie. Na bij thuiskomst wat speurwerk gedaan te hebben, blijken er 26 plekken in Roerdalen en 7 in Wassenberg te zijn en verder 9 wandel-water-wereld routes waarvan 2 in Roerdalen. Zo ontstaat bij mij het plan om in de loop van 2020 deze te gaan bezoeken.

Mijn eerste fietstocht maak ik op 26 januari naar Montfort, een prachtige dag. Vanaf het gastvrije Ane Kerk waar ik besluit te lunchen, wandel ik naar nr. 26, 1 en 2 om vervolgens weer bij Ane Kerk uit te komen en met de fiets naar nr. 3 ('t Sweetsje) te rijden. Bij nr. 2 vind ik dankzij het feit dat dit ook een kinderplek is wel de locatie maar het bord is weg.

Hierdoor kom ik in contact met Lonneke die me informeert over de geluksweek en waardoor het allemaal in stroomversnelling geraakt.

Dan maak ik een eerste verkenningsstocht, o.a. om bij de VVV in Vlodrop de brochure over de geluksplekken op te halen. Onbedoeld kom ik zo bij plek nr. 24 (De Treurwilgen) uit. De VVV is dicht maar vervolgens kom ik bij Marianne terecht die mij heel gastvrij voor een kopje thee uitnodigt. Van Lonneke ontvang ik een mooi pakket. Hierbij ook de prachtige brochure waardoor ik niet meer alles van de borden hoeft over te schrijven waar ik wel mee begonnen was. Er zit ook de informatie over Wassenberg bij en daar zal een volgend uitstapje dan naartoe gaan. Dat zal wel moeten wachten.

Ik zie nu de overheidsalert en voorlopig wordt het dus voornamelijk binnenblijven.